

Lucie Krystlíková
ilustrace Daniela Skalová

POHÁDKY MLYNÁŘE PŠENIČKY

Lucie Krystlíková
ilustrace Daniela Skalová

POHÁDKY MLYNÁŘE PŠENIČKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Lucie Krystlíková

POHÁDKY MLYNÁŘE PŠENIČKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8673. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová

Odpovědná redaktorka Kateřina Kružíková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 112

Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Daniela Skalová, 2023

ISBN 978-80-271-7036-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-5026-7 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Jak hejkal Hejhula o hlas přišel	8
O ztracené hvězdičce	16
Jak si ježibaba Hudralína poradila s bandou lapků ...	27
Jak skřítek Štístko odhalil lest	35
Jak skřítek Vítek o smůlu přišel	50
Jak se stal čert Barabuch člověkem	57
O lenivém košíkáři	72
O houbě zlatomůrce	82
Jak si vodník Lojzík zasloužil rybník	97
Doslov	111

PŘEDMLUVA

V údolí, kterým protéká řeka Vodnice, leží vesnička Vodnická Lhota. Vlastně není ani nijak výjimečná. Vypadá stejně jako mnoho jiných vesniček, ale...

Na konci vesničky má svůj mlýn mlynář Pšenička. Chlapík, který je široko daleko známý jako skvělý vypravěč. Statkáři z širokého okolí jezdí s obilím právě k mlynáři Pšeničkovi. Přivázejí k němu obilí a kromě namleté mouky si vždycky odvázejí i nějaký ten příběh, o který se pak mohou doma podělit.

Jsou-li příběhy mlynáře Pšeničky pravdivé, či nikoliv, to ví jen on sám. Ale nikdo po tom nepátrá. Všichni mají za to, že co řekne mlynář Pšenička, je pravda.

Mlynář Pšenička žije ve mlýně se svou ženou a pěti dětmi: Bětuškou, Matějem, Ondrou, Baruškou a Adámekem. Každý den si najde čas, aby svým dětem vyprávěl nějakou tu pohádku.

Byla by škoda, kdyby se o ně nepodělil i s námi. Tak pojďme nakouknout do mlýna a poslechnout si pohádky mlynáře Pšeničky.

JAK HEJKAL HEJHULA O HLAS PŘIŠEL

Byl teplý letní večer. Sluníčko už šlo spát, a jak se šero šířilo, začaly se objevovat první hvězdičky. Mlynářovic děti už byly v postýlkách a čekaly, jakou pohádku jim dnes tatínek bude vyprávět.

Mlynář Pšenička se posadil na židli a chvíli přemýšlel, kterou pohádku dětem poví. Vtom do světničky dolehlo zahoukání sýčka z nedalekého lesa a mlynář si vzpomněl na pohádku o hejkalovi.

* * *

V lese ve vykotlaném dubu žil hejkal Hejhula. Přes den pospával a v noci strašil. No, spíš se snažil strašit. Nikdy si nenechal ujít příležitost, aby na pocestné pořádně zahejkal. Lidé vracející se večer z trhu ve městě by mohli vyprávět, jak je vystrašil. Ale vždycky se tomu společně zasmáli. Hejhulu totiž všichni znali a věděli, že je to dobrák od kosti.

Jednou, když zase Hejhula uviděl postavu blížící se zšeřelým lesem, postavil se za strom, a jen co byla postava skoro u něj, vyskočil ze svého úkrytu a zahejkal. Byla to bylinkářka Pecháčková. Lekla se tak, že jí

vyletěl košík s právě nasbíranými bylinkami a praštil hejkala Hejhulu do hlavy. Tentokrát se lekl i Hejhula a skácel se na zem. Jakmile bylinkářka Pecháčková viděla, kdo ji to vyděsil, omluvila se Hejhulovi za tu ránu košíkem: „I ty hejkale jeden! Mohla jsem čekat, že mě budeš chtít postrašit, a stejně jsem se lekla. Tak vstávej!“

Hejhula sice vstal, ale jediného slůvka ze sebe vypravit nemohl.

„Co nic neříkáš? Snad jsi neztratil řeč?“ zeptala se bylinkářka Pecháčková, které už začalo být podezřelé, že Hejhula pořád mlčí.

S vytřeštěnýma očima koukal Hejhula na bylinkářku a pak jen pokrčil rameny.

„Že ty ses lekl taky, vid?“ došlo bylinkářce Pecháčkové. „No to je mi pěkné nadělení. Ty jsi z toho leknutí ztratil hlas. Ajajaj, to je pro hejkala pěkná nepříjemnost. Víš co? Zkusím ti namíchat nějaké bylinky, třeba se to spraví.“

Hejhula ale jen zavrtěl hlavou a vtom to bylinkářce došlo.

„Jejdanánku, no jasně. Když se vy hejkalové leknete, ztratíte hlas a vrátit vám ho může zase jen leknutí. Že je to tak?“ zeptala se bylinkářka Pecháčková s pohledem upřeným na smutného Hejhulu.

Přikývnutím hlavy dal hejkal najevo, že má bylinkářka pravdu.

„No, to by bylo, aby ses něčeho nelekl. Však my už ve vsi něco vymyslíme,“ řekla bylinkářka Pecháčková, sebrala svůj košík a upalovala k vesnici, aby lidi zpravila o tom, co se stalo Hejhulovi.

Chudák Hejhula osaměl a moc dobře věděl, že vyděsit ho tak, aby se lekl, nebude vůbec jednoduché. Leknutí musí být opravdové a nesmí ho čekat. Teď mu ale bylo jasné, že se mu lidé budou snažit pomoci, a to ho zrovna moc nevyděsí.

Když se lidé ve vsi dozvěděli, co se Hejhulovi přihodilo, začali vymýšlet, jak nejlépe a čeho by se mohl hejkal leknout.

Pekaře Mazance napadlo, že by se mohl převléknout za nějaké strašidlo a Hejhulu postrašit.

„Jak si to představuješ?“ zeptal se kovář Podkůvka. „Vždyť Hejhula je sám strašidlo, tak jak chceš vyděsit strašidlo strašidlem? Ba ne, na to se musí jinak, ale jak?!“

Lidé ve vesnici přemýšleli a vymýšleli, jak Hejhulovi pomoci.

Jednou to zkusil pan učitel Hubička, když ve dne zašel k Hejhulovu obydlí a začal o sebe bouchat činely. To sice Hejhulu vzbudilo, ale vůbec ho to nevyděsilo tak, aby se lekl.

Podruhé zase hospodského Pípu napadlo počkat si u Hejhulova obydlí, až se hejkal vzbudí, a bafnout na něj hned, jak vystrčí nos ze svého dubu. Ale ani to nepomohlo. Hejhulu sice překvapil, ale k pořádnému leknutí to nestačilo.

Ubíhaly dny a hejkal Hejhula byl smutnější a smutnější. Cesty z trhu přes les byly najednou pro obyvatele vesnice smutné. Nikdo na ně nehejkal. Sice je Hejhula zdravil aspoň máváním, ale to nebylo ono. Chtěli zase slyšet Hejhulovo hejkání a prohodit s ním pár slov. Zkrátka jim to Hejhulovo dovádění chybělo.

Nejvíce smutná z toho všeho byla bylinkářka Pecháčková, která si hejkalovu ztrátu hlasu kladla za vinu. Lámala si hlavu a snažila se přijít na to, jak Hejhulovi hlas vrátit. A pak ji to napadlo! Okamžitě vyběhla z domu a namířila si to rovnou ke kovárně.

„Zdravím tě, kováři Podkůvko,“ pozdravila a ani nečekala, až jí kovář odpoví, a vyhrkla: „Kováři, ty máš hlas jako zvon. Myslíš, že bys uměl zahejkat jako kdysi hejkával Hejhula?“

Kovář Podkůvka překvapeně kývl: „Nějak hejknout bych asi uměl, ale nerozumím, proč bych měl. Snad nechcete, abych v lese hejkal místo Hejhuly?“

„Ale kdepak,“ zasmála se bylinkářka Pecháčková. A potom kováři Podkůvkovi vysvětlila, co ji napadlo. Teď se zasmál i kovář Podkůvka: „Tak se po západu slunce sejdem u lesa a vyzkoušíme, jestli ten váš nápad zabere!“

Jakmile sluníčko zapadlo a les přikrylo šero, vypravili se kovář Podkůvka s bylinkářkou Pecháčkovou na cestu. Když dorazili na dohled a hlavně na doslech Hejhulova dubu, kovář Podkůvka se schoval. Dál pokračovala jen bylinkářka Pecháčková.

„Hejhulo, jsi tu někde?“ zavolala bylinkářka.

Hejkal Hejhula vylezl z dubu a mávnutím bylinkářku Pecháčkovou pozdravil. Ta hned spustila: „Hejhulo, představ si, co jsem se dozvěděla. Prý se tu v okolí objevil nějaký nový hejkal. Doslechl se, že už tady nikdo nehejká, tak se tu rozhodl usadit.“ Jak to dořekla, ozvalo se mohutné zahejkání.

Nebudete tomu věřit, ale Hejhula se opravdu lekl. Lekl se nejen toho, že se tu objevil nový hejkal, který se ho bude snažit vystrnadit, ale ještě více toho silného zahejkání.

„Co, co, cože? Nový hejkal?“ polekal se Hejhula a ani si neuvědomil, že promluvil.

„Hejhulo, ty mluvíš?! Kováři Podkůvka, podařilo se! Hejhula mluví!“ radovala se bylinkářka a Hejhula ničemu nerozuměl.

To už k nim přicházel kovář Podkůvka. Oba pak s bylinkářkou Hejhulovi řekli, že tu nikde žádný nový hejkal není, že si to vymysleli jen proto, aby donutili Hejhulu se pořádně leknout.

„Ale co to hejkání?“ nemohl tomu uvěřit Hejhula.

„To jsem byl já,“ řekl kovář Podkůvka a na důkaz zahejkal.

Neumíte si představit, jak obrovský balvan spadl Hejhulovi ze srdce.

Silné kovářovo zahejkání přilákalo do lesa i ostatní lidi ze vsi. Takovou radost, jakou měli z Hejhulova uzdravení, tady už dlouho nikdo nepamatoval.

Od té doby si Hejhula dával dobrý pozor, aby na lidi hejkal z větší vzdálenosti. Aby ho zase něco netrefilo a on tak neztratil hlas.

* * *

Mlynář Pšenička dovyprávěl pohádku a jediné, co slyšel, bylo pravidelné oddychování svých děti, které usnuly. Zdálo se, že usnul i sýček z nedalekého lesa, protože do světničky se zvenku neslo už jen ticho.

O ZTRACENÉ HVĚZDIČCE

Mlynář Pšenička seděl před chalupou na lavici a užíval si nedělního odpoledne. Paní mlynářka seděla vedle něj a zašívala kalhoty, které si Ondra roztrhl při dovádění v lese. Baruška s Bětuškou si vily věnečky z pampelišek a kluci hráli kuličky.

Baruška najednou povídá: „Tatínku, neřekl bys nám nějakou pohádku?“

Kluci hned nechali kuličky kuličkami a přidali se: „Tatínku, my chceme pohádku, prosím!“

„Tak dobře. A protože je dnes horko, povím vám jednu trochu deštivou pohádku z vesničky, která se jmenuje jako ta naše, Lhota. Jen to není Vodnická Lhota, ale Světlá, nebo možná Deštová Lhota,“ řekl mlynář a pustil se do vyprávění.

* * *

Lidé už si ani nepamatovali, jak vypadá slunečný den. Měsíce přšelo a ne a ne přestat. Nad krajem seděl obrovský tmavý mrak, ze kterého se v noci spouštěly proudy vody a ve dne krápolo. Pro vesničku to bylo hotové neštěstí.

„Někdo musí ten déšť zastavit!“ rozhodl jednoho dne rychtář Kabour. „Proč se zrovna u nás usadil ten veliký mrak? Určitě v tom má prsty čarodějnice z Tmavého lesa. Najde-li se odvážlivec, který se za ní vypraví a pomůže kraji od věčného deště, dostane měšec zlatáček!“ To byla na rychtáře Kaboura silná slova. Byl totiž známý pro svoji lakotu, ale když už i on byl ochoten zbavit se zlatáček, to muselo být opravdu zle.

Jakmile se mezi lidmi rozkřiklo, že je vypsaná odměna, našlo se hned několik odvážlivců, ale nikdo nepochodil. Čarodějnice se jim vysmála: „Sice mám velkou moc, ale takovou, abych nad vaší vsí držela dešťový mrak, tak takovou moc tedy nemám.“

Vesnici, která se jmenovala Světlá Lhota, se začalo přezdívat Lhota Dešťová. O neustávajícím dešti už si povídali široko daleko. Těžko se tu lidem žilo. Vše, co zaseli, vyplavil déšť, a tak jim nezbylo nic jiného než nakupovat zásoby v okolních vesnicích.

Jednoho dne do vesnice dorazil mladík a první, na koho narazil, byl rychtář Kabour. Ten byl zvědavý, co tu cizinec pohledává. Mladík mu řekl, že hledá dívku se zlatými vlasy.

„Chlapče, chlapče, kde by se u nás vzala taková kráska, o které tady fantazíruješ? Co by tu asi pohledávala? Jen se podívej, jak je tu šedivo a deštivo. A to jen proto, že se nad námi usadil mrak, ze kterého pořád jen prší. Sem se nikdo nehrne. Spíš odsud lidé utíkají.“

„A kdy se nad vámi ten mrak usadil? Třeba bych vám mohl pomoci,“ chtěl vědět mladík.

„Je to už pár měsíců. Bylo to zkraje jara. Byl slunečný den a na nebi se prohánělo pár obláčků. Pak se začalo šerit a objevily se první hvězdičky. Najednou se setmělo. Mysleli jsme, že se na noc žene bouřka. Ale kdepak! Nad ránem začalo pršet a od té doby vlastně nepřestalo.“

„Hm, to je podivné. To by chtělo vystoupat až k mraku a zjistit, proč se nechce hnout z místa,“ prohlásil mladík.

„A jak si to představuješ? Jak by ses chtěl dostat do takové výšky?“ zeptal se překvapený rychtář.

